

ville kunne falde den til Byrde. Jeg indseer nu rigtignok ikke ganske nøie, hvorledes dette skulde blive Tilfældet. Naar en civil Embedsmand gifter sig, og det viser sig, at han ikke kan ernære sin Familie, følger dermed jo ingenlunde, at Staten skal paatage sig dette Ansvar, som egentlig kun paaligger ham, og ganske det samme troer jeg ogsaa vil blive Tilfældet, som det altid har været Tilfældet, naar en Officeer gifter sig og ikke kan ernære sin Familie, at saa kan Staten derfor ikke paatage sig at udfylde det, som han ikke har seet sig istand til at udfylde. Der er den Omstændighed ved den nu bestaaende Ret, at det jo tillædes den Officeer, som kan godtgjøre at have privat Formue, der giver ham en Indtægt af 600 Rbd., eller ved Attest fra en Mand, der har Formue, sikrer sig en saadan Indtægt af 600 Rbd. om Aaret, at indgaae Ægteskab; men derved maa det dog nu bemærkes, at en Mand meget godt i det Delsblik, han gifter sig, kan være i Bestiddelse af en Formue af f. Ex. 20,000 Rbd., men det er dog Noget, som Erfaringen har vist mange Gange, at en saadan Formue i meget kort Tid kan svinde aldeles hen. Gave da virkelig Krigsministerierne seet mislige Følger i saadanne Tilfælde? Desuden — som allerede tidligere er blevet bemærket — en saadan Attest gives jo tit med en vis Raffhed fra Vedkommendes Side, uden at den just i Virkeligheden har Meget at betyde. Men, selv om vi antage, at det bliver paaseet meget nøie fra vedkommende Ministeriums Side, at en saadan Attest ikke er udstedt uden af Folk, som virkelig have istand at holde, hvad de i den bindes sig til, saa er det dog vist, at f. Ex. en meget rig Grosferer meget godt kan komme til at spille Gallit, hvorved hans Attest bliver aldeles interibetydende for Vedkommende; han kan see sig ude af Stand til at opfylde den indgaaede Forpligtelse, men imidlertid er Ægteskabet sluttet, og man har jo dog aldrig villet

falde paa at forlange, at Ægteskabet derfor atter skulde ophæves. Naar det er blevet meget omtalt, at Officerclassen skulde udgjøre en særegen Stand, hvorved det endogsaa er sagt af den ærede Marineminister, at denne Stand skulde bestidde Billieløshed, da er dette sidste Punkt paa en saa værdig og smuk Maade imødegaaet af den ærede 3die Landsthingsmand for 10de Kreds (Lüttichau), at jeg ikke skal forsøge paa yderligere at gjendrive det, da jeg derved kun vilde svække Indtrykket af hans Uttringer; men naar den ærede 3die Landsthingsmand for 6te Kreds (Orholm) har urgeret, at det er en særegen Stand, og har søgt at vise dette ved at fremhæve, at der er en særegen Lovgivning for den, da skal jeg bemærke, at der er en anden Stand i Staten, til hvis Forhold en heel Bog i Christian den Femtes Lov er helliget, nemlig den geistlige Stand, og det er dog siden Reformationens Indførelse ikke faldet Noget ind at formene de Geistlige at gifte sig. Jeg veed meget vel, at det i de katholske Lande, altsaa ogsaa hos os i Middelalderen, har været forbudt Munkene at gifte sig; men hvilke Følger et saadant Forbud har havt for Sædeligheden, troer jeg, er tilstrækkeligt bekendt. Jeg vil ogsaa nærmest søge Begrundelsen for dette Forslag fra Sædelighedens Standpunkt, saaledes som en aret tidligere, nu afdød, Krigsminister har yttret. Jeg troer nemlig, at man ved et saadant Forbud for Officererne vil tvinge dem, der virkelig kunde føle den saa meget omtalte Trang til Ægteskab, ind i andre Forbindelser, som selv i oekonomisk Henseende kunne være ganske anderledes ødelæggende for hele deres Stilling end et legitimt Ægteskab kan være det. Jeg skal naturligvis her ikke indlade mig paa at oplyse dette med Exempler; men jeg troer, at det for dem, der, saaledes som jeg, har havt Leilighed til at kende de allerfleste af Armeens Officerer, ikke vil være vanskeligt at gjøre dette.